

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

Beknopt Verslag

VAN DE OPENBARE VERGADERING VAN DE COMMISSIE
VOOR DE SOCIALE ZAKEN
VAN

09 - 11 - 1999
ochtend en namiddag

AGALEV-ECOLO	:	Anders gaan leven / Ecologistes Confédérés pour l'organisation de luttes originales
CVP	:	Christelijke Volkspartij
FN	:	Front National
PRL FDF MCC	:	Parti Réformateur libéral - Front démocratique francophone-Mouvement des Citoyens pour le Changement
PS	:	Parti socialiste
PSC	:	Parti social-chrétien
SP	:	Socialistische Partij
VLAAMS BLOK	:	Vlaams Blok
VLD	:	Vlaamse Liberalen en Democraten
VU&ID	:	Volksunie&ID21

Afkortingen bij de nummering van de publicaties :

DOC 50 0000/000	:	Parlementair document van de 50e zittingsperiode + het nummer en het volgnummer
QRVA	:	Schriftelijke Vragen en Antwoorden
HA	:	Handelingen (Integraal Verslag)
BV	:	Beknopt Verslag
PLEN	:	Plenum
COM	:	Commissievergadering

Abréviations dans la numérotation des publications :

DOC 50 0000/000	:	Document parlementaire de la 50e législature, suivi du n° et du n° consécutif
QRVA	:	Questions et Réponses écrites
HA	:	Annales (Compte Rendu Intégral)
CRA	:	Compte Rendu Analytique
PLEN	:	Séance plénière
COM	:	Réunion de commission

Officiële publicaties, uitgegeven door de Kamer van volksvertegenwoordigers
Bestellingen :
Tel. : 02/549 81 60
Fax : 02/549 82 74
www.deKamer.be
e-mail : alg.zaken@deKamer.be

Publications officielles éditées par la Chambre des représentants
Commandes :
Tél. : 02/549 81 60
Fax : 02/549 82 74
www.laChambre.be
e-mail : aff.generales@laChambre.be

INHOUD

COMMISSIE VOOR DE SOCIALE ZAKEN – C 033

VRAGEN EN INTERPELLATIES

– Vraag van mevrouw **Kathleen van der Hooft** tot de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over au pair-jongeren (nr. 289)

Sprekers : **Kathleen van der Hooft** en **Laurette Onkelinx**, vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid

5

– Vraag van mevrouw **Trees Pieters** tot de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over de mobiele werkplaatsen (nr. 315).

Sprekers : **Trees Pieters** en **Laurette Onkelinx**, vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid

6

– Vraag van mevrouw **Greta D'Hondt** tot de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over de controle geneeskunde (nr. 249)

Sprekers : **Greta D'Hondt** en **Laurette Onkelinx**, vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid

7

– Vraag van de heer **Karel Van Hoorebeke** tot de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over de Gentse havenarbeiders (nr. 273)

Sprekers : **Karel Van Hoorebeke** en **Laurette Onkelinx**, vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid

7

– Vragen van de heren **Guy D'haeseleer** en **Filip Anthuenis** tot de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over de thuiscontroles door de RVA (nrs 316 en 374)

Sprekers : **Guy D'haeseleer**, **Filip Anthuenis** en **Laurette Onkelinx**, vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid

8

– Vraag van mevrouw **Greta D'Hondt** tot de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over de bestrijding van zwartwerk (nr. 377)

Sprekers : **Greta D'Hondt** en **Laurette Onkelinx**, vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid

9

– Vraag van mevrouw **Greta D'Hondt** tot de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over mannen en vrouwen in federale adviesorganen (nr. 380)

Sprekers : **Greta D'Hondt** en **Laurette Onkelinx**, vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid

10

– Vraag van de heer **Jean-Jacques Viseur** tot de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over het begeleidingsplan voor werklozen (nr. 287)

Sprekers : **Jean-Jacques Viseur** en **Laurette Onkelinx**, vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid

10

– Interpellatie van mevrouw **Greta D'Hondt** tot de vice-eerste minister en minister van Begroting, Maatschappelijke Integratie en Sociale Economie over de hulp aan bejaarden (nr. 108)

Sprekers : **Greta D'Hondt** en **Johan Vande Lanotte**, vice-eerste minister en minister van Begroting, Maatschappelijke Integratie en Sociale Economie

11

– Vraag van de heer **Luc Goutry** tot de vice-eerste minister en minister van Begroting, Maatschappelijke Integratie en Sociale Economie over de parkeerkaart voor gehandicapten (nr. 381)

Sprekers : **Luc Goutry** en **Johan Vande Lanotte**, vice-eerste minister en minister van Begroting, Maatschappelijke Integratie en Sociale Economie

12

– Interpellaties van mevrouw **Annemie Van de Casteele** en de heer **Jaak Van den Broeck** tot de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over de financiering van intensieve zorgen (nrs 97 en 113)

Sprekers : **Annemie Van de Casteele**, **Jaak Van den Broeck**, **Frank Vandenbroucke**, minister van Sociale Zaken en Pensioenen, **Luc Goutry** en **Jean-Marc Delizée**

12

– Interpellatie van de heer **Luc Goutry** en vragen van mevrouw **Annemie Van de Casteele** en de heer **Jan Peeters** tot de minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu en tot de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over het chronisch vermoeidheidssyndroom (nrs 109, 294 en 373)

Sprekers : **Luc Goutry**, **Annemie Van de Casteele**, **Jan Peeters**, **Frank Vandenbroucke**, minister van Sociale Zaken en Pensioenen, en **Magda Aelvoet**, minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu

15

– Vraag van de heer **Bruno Van Grootenbrulle** tot de minister van Sociale Zaken en Pensioenen en tot de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over de modernisering van de sociale documenten (nr. 220)

Sprekers : **Bruno Van Grootenbrulle** en **Frank Vandenbroucke**, minister van Sociale Zaken en Pensioenen

18

– Vraag van de heer **Jo Vandeurzen** tot de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over epidermolysis bullosa (nr. 236)

Sprekers : **Jo Vandeurzen** en **Frank Vandenbroucke**, minister van Sociale Zaken en Pensioenen

19

– Vragen van mevrouw **Yolande Avontroodt** en mevrouw **Annemie Van de Casteele** tot de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over de verplichte aansluiting bij aanvullende verzekeringen (nrs 255 en 367)

Sprekers : **Yolande Avontroodt**, **Annemie Van de Casteele** en **Frank Vandenbroucke**, minister van Sociale Zaken en Pensioenen

20

COMMISSIE VOOR
DE SOCIALE ZAKEN

OPENBARE VERGADERING

DINSDAG 09 NOVEMBER 1999

OCHTEND EN NAMIDDAG

VOORZITTER :

de heer **Joos WAUTERS**

De vergadering wordt geopend om 9.50 uur.

VRAGEN

AU PAIR-JONGEREN

Vraag van mevrouw Kathleen van der Hooft tot de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over "de nieuwe regeling met betrekking tot de au pair-jongeren" (nr. 289)

Mevrouw **Kathleen van der Hooft** (VLD) : Door de strengere voorwaarden van het nieuwe KB krijgen au pairs het moeilijk om een arbeidskaart te krijgen. Het KB voorziet niet in een overgangsfase.

Het KB brengt heel wat interpretatiemoeilijkheden mee. Zo zijn er problemen inzake de homologatie van de diploma's en inzake de vereiste taalkennis. De Vlaamse gezinnen slagen er nauwelijks in au pairs te vinden. Ook voor de buitenlandse gezinnen in België, die vaak een lange traditie inzake au pair-arbeid kennen, vormt deze taalvereiste een probleem.

Voor gezinnen in Vlaanderen is het bijna onmogelijk op een wettelijke wijze au pairs in dienst te nemen, ingevolge de stringente termijnen. Is dat de bedoeling van de wetgever ?

Is de huidige taalvereiste houdbaar ten aanzien van de buitenlandse gezinnen in België ?

Vreest de minister niet dat een circuit van illegale meisjes zal ontstaan ?

Door de afwezigheid van een overgangsmaatregel kampen heel wat gezinnen met moeilijkheden op het vlak van kinderopvang. Hoe zal die toestand worden verholpen ?

Minister **Laurette Onkelinx** (*in het Nederlands*) : Op het einde van de vorige legislatuur werd de wetgeving aangaande de tewerkstelling van buitenlandse werknemers aangepast en gecoördineerd via de wet van 30 april 1999 en het uitvoeringsbesluit van 9 juni 1999. In deze nieuwe wetgeving werd een aantal bijkomende voorwaarden ingeschreven waaraan zowel de gastgezinnen als de au pairs moeten voldoen. Deze nieuwe wetgeving bepaalt onder andere dat de au pair niet meer dan vier uur per dag en 20 uur per week mag werken, dagdagelijkse taken en kinderopvang inbegrepen, dat hij een zakgeld moet krijgen van minstens 12.000 frank per maand en dat het gastgezin een verzekering moet afsluiten voor de risico's in geval van ziekte of ongeval.

Een aantal andere voorwaarden zorgen evenwel in de praktijk voor problemen. Dit geldt bijvoorbeeld voor de voorwaarde dat de au pair een basiskennis moet hebben van een van de drie landstalen, en dat de periode waarbinnen de au pair België kan binnenkomen beperkt is tot de maanden juli, augustus en september. Onder andere deze voorwaarden brengen mee dat tijdens de voorbije maanden heel wat problemen ontstonden bij het afleveren van arbeidsvergunningen, probleem waarmee vooral de Gewesten worden geconfronteerd.

De toepassingsproblemen rond deze nieuwe wetgeving wijzen erop dat deze nieuwe wetgeving wellicht overhaast werd ingevoerd. Sinds enkele weken zijn mijn diensten dan ook, samen met de Gewesten, een overzicht aan het maken van alle toepassings- en interpretatieproblemen, met de bedoeling om het koninklijk besluit aan te passen. Deze voorstellen tot aanpassing zullen midden november worden voorgelegd aan de Adviesraad voor buitenlandse arbeidskrachten. *(Verder in het Frans)*

De huidige wetgeving is inderdaad zodanig opgesteld dat de mogelijkheid om iemand au pair in dienst te nemen, theoretisch wel bestaat, maar in de praktijk wordt die mogelijkheid nagenoeg tenietgedaan. Dat lijkt me niet de goede weg te zijn : ofwel schaf je die mogelijkheid gewoonweg af, ofwel zorg je voor een toepasbare regeling die geen afbreuk doet aan de bescherming van de au pair.

De vereiste talenkennis – de au pair moet een van de drie landstalen machtig zijn – werd ingevoerd als garantie dat de au pair met de kinderen van het gezin zou kunnen communiceren. Maar als de voertaal binnen het gezin toevallig niet tot die drie talen behoort, gaat die voorwaarde al niet meer op.

De wetgeving werd strenger gemaakt omdat bleek dat het au pair- stelsel misbruikt werd om jonge vrouwen in de prostitutie- en cabaretwereld te loodsen, maar ze is nu zo streng dat ze onuitvoerbaar dreigt te worden.

De basiswet verscheen in het *Belgisch Staatsblad* van 21 mei 1999 ; de gezinnen en de au pair-bureaus waren dus geacht van de nakende wijziging op de hoogte te zijn.

Ik zal het dossier aan de Ministerraad voorleggen zodra de adviesraad zijn advies over de mogelijke wijzigingen in het koninklijk besluit van 9 juni 1999 heeft uitgebracht.

Mevrouw **Kathleen van der Hooft** (VLD) : Schooljaren starten in september. Maar de nood aan kinderopvang valt niet altijd samen met het begin van het schooljaar. Au pairs kunnen vaak een snelle oplossing bieden. Daar-

naast moet aan andere opvangmogelijkheden gewerkt worden.

Minister **Laurette Onkelinx** *(in het Frans)* : Dat is een ingewikkelde problematiek. De wetgeving zal evolueren. Een koninklijk besluit belet mij echter in te grijpen.

De **voorzitter** : Het incident is gesloten.

MOBIELE WERKPLAATSEN

Vraag van mevrouw Trees Pieters tot de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over "de mobiele werkplaatsen op gemeentelijk niveau" (nr. 315)

Mevrouw **Trees Pieters** (CVP) : Sedert 1 augustus zijn de bepalingen van hoofdstuk V inzake tijdelijke of mobiele werkplaatsen van de wet van 4 augustus 1996 van kracht.

De gemeenten moeten een coördinator instellen voor het ontwerp en de uitvoering van werken. De gemeenten hebben vragen inzake de toepassing van deze bepalingen : gelden ze ook voor kleinere werken en voor kleine gemeenten ? Wat is een kleine gemeente ? Is in een overgangsfase voorzien ?

Minister **Laurette Onkelinx** *(in het Frans)* : Wij moeten rekening houden met het koninklijk besluit van 3 mei 1999 dat door mijn voorganger werd genomen. Ik zal trachten de voorschriften van dat besluit wat te versoepelen om aldus beter bij de realiteit aan te sluiten. *(Verder in het Nederlands)*

Het KB van 3 mei 1999 is van toepassing op tijdelijke of mobiele werkplaatsen waar werkzaamheden uitgevoerd worden door ten minste twee ondernemers die gelijktijdig of achtereenvolgens optreden.

Dit KB is van toepassing op al de opdrachtgevers, bijgevolg ook op de gemeenten die ofwel werken doen uitvoeren door twee aannemers, ofwel zelf werken uitvoeren in samenwerking met een externe ondernemer. Het is dus alleen wanneer de gemeente werken uitvoert met enkel haar eigen personeel dat het KB niet van toepassing is.

De regel is zowel voor kleine als voor grote gemeenten van kracht.

De overgangsmaatregelen zijn de volgende : de niet-verplichting om een projectcoördinator aan te duiden voor de projecten die begonnen werden vóór 1 augustus 1999 en de mogelijkheid voor ingenieurs, architecten, ondernemers, en werfleiders om hun coördinatiefuncties

te blijven uitoefenen voor zover zij de verbintenis aangaan om een scholing te volgen of om een gelijkwaardige schriftelijke proef af te leggen binnen de drie jaar.

Mevrouw **Trees Pieters** (CVP) : Er bestaat dus geen uitzondering voor kleine gemeenten ? Enkel wanneer gemeenten werken in eigen beheer en met eigen personeel, vallen ze buiten de toepassing van de wet.

De **voorzitter** : Het incident is gesloten.

CONTROLEGENEESKUNDE

Vraag van mevrouw Greta D'Hondt tot de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over "de controlegeneeskunde" (nr. 249)

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Op 13 juli 1999 verscheen de wet van 13 juni 1999 betreffende de controlegeneeskunde in het *Belgisch Staatsblad*. Tot op heden zijn van deze wet geen uitvoeringsbesluiten gepubliceerd.

Graag had ik van de minister de stand van zaken vernomen van de KB's die moeten genomen worden met betrekking tot : de onafhankelijkheidsverklaring van de controlearts, de samenstelling en de werking van de opvolgingscommissie, de kennisgeving aan de Orde van Geneesheren van klachten met betrekking tot beroepsfouten, de inschrijving op de lijst van artsen-scheidsrechters, de schrapping of schorsing van artsen op de lijst van artsen-scheidsrechters, de vaststelling van de kosten van de scheidsrechtelijke procedure, het instellen van een scheidsrechtelijke procedure, afwijkend van artikel 31 § 5 van de wet van 3 juli 1978, de aanduiding van toezichthoudende ambtenaren en de bepaling van de inwerkingtreding van de wet (artikel 14 van de wet).

Minister **Laurette Onkelinx** (*in het Nederlands*) : De administratie Arbeidshygiëne en -geneeskunde van mijn departement heeft twee ontwerpen van koninklijk besluit voor de uitvoering van de wet van 13 juni 1999 betreffende de controlegeneeskunde uitgewerkt. Het eerste ontwerp slaat op de samenstelling en de werking van de opvolgingscommissie, bedoeld in artikel 4 van de wet. Het tweede ontwerp bepaalt de criteria betreffende de onafhankelijkheid van de controleartsen. Het bepaalt eveneens de inschrijvings-, schrappings- of schorsingsmodaliteiten in verband met de lijst van de artsen-scheidsrechters evenals de behandeling van de klachten. Beide ontwerpen zullen binnen afzienbare tijd worden voorgelegd aan de Nationale Arbeidsraad om diens advies in te winnen.

De andere bepalingen, en zeker de inwerkingtreding van het nieuwe artikel 31 van de wet van 3 juli 1978, kunnen slechts aan bod komen wanneer de eerste etappe verwezenlijkt is.

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Wordt het advies van de NAR binnen een bepaalde termijn gevraagd ?

Minister **Laurette Onkelinx** (*in het Frans*) : Wij zullen geen termijn vooropstellen, tenzij de Nationale Raad te lang talt...

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Dat is wenselijk, want in het veld dient dringend actie te worden ondernomen.

De **voorzitter** : Het incident is gesloten.

STAKING VAN DE GENTSE HAVENARBEIDERS

Vraag van de heer Karel Van Hoorebeke tot de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over "het optreden van de sociale bemiddelaar in het kader van de staking van de Gentse havenarbeiders" (nr. 273)

De heer **Karel Van Hoorebeke** (VU-ID) : De Gentse haven werd de voorbije weken tweemaal getroffen door een stakingsactie van de havenarbeiders. Elke staking, hoe kort ook, is voor een haven een ramp. Preventief optreden is dus wenselijk. Komt er toch een staking, dan is snel handelen een absolute noodzaak.

Er moet worden vastgesteld dat het optreden van de sociaal bemiddelaar van het ministerie van Arbeid en Tewerkstelling geen groot succes is geweest. Integendeel, dank zij de bemiddeling van de Gentse havenscheper, kon de tweede stakingsactie snel worden afgerond met een oplossing.

De sociaal bemiddelaar was toen niet beschikbaar. De schepen van de haven heeft de bemiddeling moeten voeren. Dit is uiteraard geen aanvaardbare situatie.

Hoe komt het dat de sociaal bemiddelaar in het Gents havenconflict gefaald heeft in zijn opdracht ?

Diende de sociaal bemiddelaar geen absolute prioriteit te geven aan het sociaal conflict in de Gentse haven, eerder dan ander opdrachten uit te voeren ?

Zijn de huidige sociaal bemiddelaars nog wel in staat om snel en efficiënt tussen te komen in geval van een sociaal conflict ?

Moet het volledige systeem van sociaal bemiddelaar niet herdacht worden ? Moet de rol van die bemiddelaar niet pro-actief gemaakt worden ?

Zal de minister hieromtrent initiatieven nemen ?

Minister **Laurette Onkelinx** (*in het Nederlands*) : De bemiddelaar, voorzitter van het paritair subcomité, houdt me op de hoogte van de toestand in de haven van Gent. Hij heeft zelf het initiatief genomen om een verzoeningsvergadering te organiseren op 20 oktober 1999. Het geschil betreft de interpretatie van een CAO van juni 1999 inzake weekendvergoedingen.

De bemiddelaar beschikt niet over scheidsrechtelijke macht. Ons bestel van collectieve arbeidsbetrekkingen is gebaseerd op sociaal overleg en bemiddeling.

Ik ben mij ervan bewust dat een geschil in een havengebied sociale en economische schade met zich kan brengen.

De heer **Karel Van Hoorebeke** (VU-ID) : Tussenkomen van een sociaal bemiddelaar kan enkel op vraag van de partijen. De vraag is of dat wenselijk is. In een conflictsituatie ligt de vraag om bemiddeling niet voor de hand. Moet de rol van die bemiddelaar niet opnieuw bekeken worden ?

Minister **Laurette Onkelinx** (*in het Frans*) : In de huidige wetgeving kan de sociaal bemiddelaar alleen maar terugvallen op zijn eigen psychologische kennis. Bovendien kan hij zich niet opdringen, aangezien het om een particulier conflict gaat.

De heer **Karel Van Hoorebeke** (VU-ID) : Is het niet aangewezen de bestaande wetgeving te herzien en te zorgen voor een meer pro-actieve rol voor de bemiddelaar in arbeidsconflicten ?

De **voorzitter** : Het incident is gesloten.

THUISCONTROLES DOOR DE RVA

– *Vraag van de heer Guy D'haeseleer tot de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over "de nieuwe regeling van thuiscontrole door de RVA" (nr. 316)*

– *Vraag van de heer Filip Anthuenis tot de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over "de nieuwe regeling van thuiscontrole door de RVA" (nr. 374)*

De heer **Guy D'haeseleer** (VL. BLOK) : De toestand van de RVA-controles is veranderd. Controles aan huis kunnen niet meer onaangekondigd worden uitgevoerd. De werkloze kan alleen nog ontboden worden. Als er een vermoeden is dat de opgegeven gezinstoestand niet klopt, kan een aangekondigde controle uitgevoerd worden. Wat is de efficiëntie van deze nieuwe methode ?

Onaangekondigde controles konden fraude beter op het spoor komen. De huidige gang van zaken werkt fraude eerder in de hand.

Hoe is de oproepingsbrief opgesteld ? Is hij duidelijk ? Gebeurde al een evaluatie van de nieuwe methode ? Zal ze worden bijgestuurd ? Is de minister tevreden over de nieuwe werkwijze ? Meent zij niet dat deze de fraude in de hand werkt ?

De heer **Filip Anthuenis** (VLD) : Volgens de nieuwe procedure wordt het de regel dat de werkloze vooraf in het RVA-kantoor wordt ontboden voor een verificatieonderhoud, later gevolgd door een huisbezoek op basis van de toestemming die de werkloze gaf op het ogenblik van het onderhoud of op basis van de toelating van de voorzitter van de arbeidsrechtbank.

De nieuwe regeling roept enkele praktische vragen op.

Hoeveel oproepingen heeft de RVA reeds verricht sinds het van kracht worden van de nieuwe procedure ?

Hoeveel werklozen hebben hierop niet gereageerd, of een onderhoud geweigerd ?

Welke procedure wordt concreet gevolgd indien de opgeroepen werklozen niet reageren op de uitnodiging van de RVA of weigeren erop in te gaan ?

Welke zijn de eerste ervaringen van de RVA-controleurs met de praktische toepassing van de nieuwe procedure ? Hoeveel werklozen hebben een thuisbezoek geweigerd ?

Ondervinden de RVA-controleurs praktische problemen bij de uitvoering van de huisbezoeken, meer bepaald in geval van een weigering door de betrokken werkloze ?

Hoe evalueert de minister de eerste ervaringen met de huidige procedure met het oog op de efficiëntie van de thuiscontroles ?

Acht de minister een bijsturing van de huidige procedure noodzakelijk en zo ja, in welke zin ?

Minister **Laurette Onkelinx** (*in het Nederlands*) : De nieuwe procedure is van toepassing sedert 1 augustus 1999. Ik heb bij de RVA de cijfergegevens opgevraagd. Ze slaan enkel op de maand augustus : 1000 werklozen werden voor een onderhoud uitgenodigd door middel van een gewone brief ; 124 werklozen hebben een onderhoud gehad in het werkloosheidsbureau, waarbij in 6 dossiers een niet-conforme toestand werd vastgesteld en in 5 gevallen de toelating voor een huisbezoek werd aangevraagd aangezien er twijfel bleef bestaan ; 1 huisbezoek werd afgelegd en een niet-conforme toestand

werd vastgesteld ; 37 werklozen hadden een gerechtvaardigde reden om zich niet aan te bieden en 3 wensden zich niet aan te bieden. In 1 geval vond het huisbezoek reeds plaats met de toestemming van de werkloze en werd er een niet-conforme toestand vastgesteld ; 18 werklozen werden uitgenodigd per aangetekend schrijven, aangezien zij niet hadden gereageerd op de gewone brief of omdat zij hun afwezigheid op het geplande onderhoud niet hadden gerechtvaardigd, daarop heeft reeds 1 onderhoud plaatsgevonden, met vaststelling van een conforme toestand. *(Verder in het Frans)*

Ik verzoek de administratie van de RVA die te actualiseren.

Men kan niettemin vaststellen dat de RVA geen beroep gedaan heeft op de voorzitters van de arbeidsrechtbanken. En dat om verscheidene redenen, waaronder het bestaan van juridische problemen, verbonden aan het aanhangig maken bij de rechter, aan de toepassing van het Gerechtelijk Wetboek op het verzoek, aan de kwalificering ervan. Kortom, de gerechtelijke fase van de procedure schenkt geen voldoening.

De oproepingsbrief bevat de verschillende mogelijkheden voor de werkloze om te reageren. Aan die brief is een volledige informatie toegevoegd betreffende de regels voor de bepaling van het bedrag van de werkloosheidsuitkeringen en van een afwezigheidsbericht dat eventueel aan de RVA wordt teruggezonden. De brief is opgesteld overeenkomstig artikel 23 van de wet.

De RVA zal dus zijn statistieken bijwerken, iets wat die instelling trouwens om de twee maanden moet doen. Als ik over die elementen beschik, zal ik op de gepaste manier reageren. Ik zou de regering een hervorming kunnen voorstellen.

De heer **Guy D'haeseleer** (VL. BLOK) : De nieuwe regeling is een stap achteruit inzake fraudebestrijding. Ik hoop dat het systeem te gepasten tijde geëvalueerd wordt.

De heer **Filip Anthuenis** (VLD) : De cijfers over augustus zijn onvoldoende om een evaluatie mogelijk te maken. Waakzaamheid blijft geboden bij de efficiëntie van de nieuwe werkwijze.

De **voorzitter** : Het incident is gesloten.

BESTRIJDING VAN ZWARTWERK

Vraag van mevrouw Greta D'Hondt tot de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over "de bestrijding van zwartwerk" (nr. 377)

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Wij vernamen – opnieuw via de media – dat de minister van Tewerkstelling en Arbeid de strijd tegen het zwartwerk wenst op te voeren. Ik betreur dat dit via de media moet gebeuren.

Maatregelen in het kader van de bestrijding van het zwartwerk dienen te worden genomen binnen het ruimer kader van een te voeren tewerkstellingsbeleid. Wij hopen dat de minister aan de hand van de beleidsbrief bij de begroting 2000, het tewerkstellingsbeleid komt toelichten in de commissie voor Sociale Zaken.

Welke definitie van zwartwerk hanteert de minister in het aangekondigde actieplan ter bestrijding van zwartwerk ? Zwartwerk en illegaal werk zijn twee verschillende dingen. Een zwartwerker is iemand die klusjes opknaapt om zich daarvoor in het zwart laat betalen. Het is ook iemand die na de uren bij de eigen werkgever overuren doet. Alleen deze categorieën vallen onder de term zwartwerk. Door wat ik in de media lees, twijfel ik wat de precieze inhoud van het begrip is voor de minister. Kan de minister toelichting geven bij de inhoud van dit actieplan ?

Kan de minister ons een overzicht geven van de wetgevende initiatieven die bij de uitvoering van dit actieplan zullen vereist zijn, en dit over verschillende departementen en ministeriële bevoegdheden ?

Is het actieplan ter bestrijding van het zwartwerk goedgekeurd door de Ministerraad ?

Minister **Laurette Onkelinx** *(in het Frans)* : Ik vind het niet ongepast om mijn algemene intenties via de aangepaste kanalen bekend te maken. Elk lid van de regering heeft trouwens de gelegenheid gehad dat te doen.

De desbetreffende nota werd aan de Ministerraad voorgelegd. Verscheidene werkgroepen werden opgericht om dat plan, waarbij verscheidene ministers, onder wie de minister van Financiën en de voor KMO's bevoegde minister, betrokken zijn, uit te voeren.

De sociale partners hebben gevraagd om over de voortgang van de werkzaamheden te worden ingelicht. Ook het Parlement zal via uw vragen worden ingelicht.

In het rondgedeeld document zijn definities opgenomen. Een enkele term kan verschillende begrippen dekken. Wij wilden een en ander dus nauwkeurig omschrijven. In het aan de regering voorgelegd actieplan wordt enkel het niet aangegeven werk in aanmerking genomen. Het betreft werk dat op zich wettelijk is maar niet bij de besturen wordt aangegeven.

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Ik ben niet van plan onnodige vragen te stellen. Ministers mogen natuurlijk

hun beleid toelichten in de media, op voorwaarde dat ze op hetzelfde ogenblik ook het Parlement inlichten. Dat zou dit soort vragen kunnen voorkomen.

MANNEN EN VROUWEN IN FEDERALE ADVIESORGANEN

Vraag van mevrouw Greta D'Hondt tot de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over "de evenwichtige aanwezigheid van mannen en vrouwen in de federale adviesorganen" (nr. 380)

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : De federale adviesorganen hebben tot 31 december 1999 de tijd om zich in orde te stellen met de wet ter bevordering van de evenwichtige aanwezigheid van mannen en vrouwen in de federale adviesorganen.

Zonder evenwichtige aanwezigheid van mannen en vrouwen kunnen deze federale adviesorganen na 31 december 1999 geen geldige adviezen meer uitbrengen.

Welke adviesorganen zijn al in orde en welke niet ?

Zijn er adviesorganen die een afwijking op de wettelijke bepalingen gevraagd hebben ? Zijn er reeds bepaalde afwijkingen toegestaan ? Zo ja, op grond van welke motieven gebeurde het toestaan van deze afwijking(en) ?

Is de minister van plan stappen te ondernemen ten overstaan van die adviesorganen die nog niet in orde zijn.

Zullen de betrokken ministers en de regering de adviezen die na 31 december 1999 uitgebracht worden door adviesorganen die in hun samenstelling niet voldoen aan de wettelijke verplichtingen, als ongeldig beschouwen ?

Minister **Laurette Onkelinx** (*in het Frans*) : In februari 1999 werd een exhaustieve inventaris samengesteld van de federale adviesorganen die onder het toepassingsgebied van de wet van 20 juli 1990 vallen. Daarbij werd nagegaan in welke mate ze aan de wet beantwoordden.

Het bleek dat in februari 1999 de wet in de overgrote meerderheid van de gevallen niet werd nageleefd. Met name werd in slechts 10 % van de gevallen het door de wet vooropgestelde quotum bereikt. Het betreft hier een globaal cijfer, en het percentage daarvan per ministerie kan verschillend zijn. Bovendien zullen er zich sinds februari ook wijzigingen in de situatie hebben voorgedaan. Om die reden heb ik dan de Ministerraad voorgesteld zo snel mogelijk een werkgroep ad hoc op te richten die belast wordt met het bijwerken van voornoemde inventaris en die uiterlijk op de Ministerraad van 26 november een overzicht zal voorleggen van de adviesorganen die nog niet in overeenstemming zijn met de wet.

Tot op heden heb ik van geen enkel adviesorgaan een verzoek om afwijking ontvangen. Onder de vorige minister werd voor 17 soorten adviesorganen een afwijking gevraagd ; geen enkel verzoek werd ingewilligd.

Zoals al vermeld zal op 26 november de werkgroep ad hoc de lijst van adviesorganen die niet in orde zijn, aan de Ministerraad overleggen. Die zal zich op dat moment over eventueel te nemen maatregelen beraden. Ik ben voorstander van preventieve maatregelen, want de sancties zijn zwaar.

In de huidige situatie zullen adviezen uitgebracht door adviesorganen die na 31 december 1999 niet in orde zijn met de wet, met toepassing van de huidige wet als ongeldig worden beschouwd.

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Zal de minister de lijst overmaken aan de commissie na de ministerraad van 26 november ?

De **voorzitter** : Ik sluit me aan bij die vraag. Het incident is gesloten.

BEGELEIDINGSPLAN VOOR WERKLOZEN 1999-2000

Vraag van de heer Jean-Jacques Viseur tot de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over "de toepassing van het begeleidingsplan voor werklozen 1999-2000" (nr. 287)

De heer **Jean-Jacques Viseur** (PSC) : Op de interministeriële conferentie van 13 mei 1998 beslisten de federale en gewestelijke ministers van Werkgelegenheid het begeleidingsplan voor werklozen op twee punten aan te passen.

Vanaf 1 januari 1999 zouden alle ongeschoolde jongeren aanspraak maken op een intense vorming van 1000 uur. Medefinanciering werd slechts mogelijk nadat grondig werd gecontroleerd of de doelstelling werd bereikt, en na afloop van de opleiding zou 150 frank per uur worden uitbetaald.

Wat zijn de resultaten van die maatregel ? Hoeveel bedroeg het "trekkingsrecht van de gewesten" ? Hoeveel jongeren genoten die maatregel en hoeveel jongeren vonden werk ?

Minister **Laurette Onkelinx** (*in het Frans*) : Het samenwerkingsakkoord tussen de federale Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten betreffende het begeleidingsplan voor werklozen 1999-2000 werd op 3 mei 1999 gesloten en in het *Belgisch Staatsblad* van 7 september 1999 gepubliceerd. Op 12 oktober hebben mijn mede-

werkers het bij artikel 24 van het samenwerkingsakkoord ingestelde evaluatiecomité bijeengeroepen. Wegens tijdsgebrek hebben de leidinggevende ambtenaren de vergadering niet kunnen voorbereiden, maar zij zullen op de volgende vergadering, op 16 november 1999, een omstandig verslag uitbrengen over het begeleidingsplan 1998 en een eerste evaluatie van het plan 1999 voorleggen. Wel hadden zij kritiek op het begeleidingsplan 1999 : zo is de verplichte intensieve opleiding niet aangepast aan de behoeften van de werkzoekenden, die in de eerste plaats een baan willen en niet zozeer een opleiding behoeven.

Mijn medewerkers onderhandelen nu met de Gewesten en de Gemeenschappen over een belangrijke wijziging van het begeleidingsplan voor het jaar 2000. In het nieuwe plan moeten jonge, laaggeschoolde werkzoekenden centraal staan. Vanmiddag nog vindt een interministeriële conferentie plaats waarop zal worden nagegaan welke wijzigingen aangebracht kunnen worden in het akkoord.

De heer **Jean-Jacques Viseur** (PSC) : De houding van de leidinggevende ambtenaren is nogal merkwaardig. Zij hebben

tenslotte meegewerkt aan de opstelling van het begeleidingsplan 1999-2000. De evaluatie is nog maar pas begonnen. Men zegt dat een laag opleidingsniveau de grootste handicap is voor wie werk zoekt. Meer flexibiliteit is vereist, maar men moet ook nagaan of en wanneer van die maatregel gebruik wordt gemaakt.

De **voorzitter** : Het incident is gesloten.

– De vergadering wordt geschorst om 10.50 uur.

– De vergadering wordt hervat om 14.24 uur.

INTERPELLATIES EN VRAGEN

HULP AAN BEJAARDEN

Interpellatie van mevrouw Greta D'Hondt tot de vice-eerste minister en minister van Begroting, Maatschappelijke Integratie en Sociale Economie over "de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden" (nr. 108)

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Artikel 162 van de wet van 25 januari 1999 houdende sociale bepalingen voorziet in de invoering van een vijfde zelfredzaamheidscategorie in het stelsel van tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden. Deze wijziging zou volgens artikel 162 in werking moeten treden vanaf 1 juli 2000.

In het document "overzicht van de primaire uitgaven van de federale overheid voor 2000" las ik dat de invoering zes maanden wordt uitgesteld. In het regeerakkoord stond nochtans dat werk moet worden gemaakt van het sociale probleem van afhankelijkheid.

Wat is de reden voor dit uitstel ? Ik veronderstel dat het niet om budgettaire of persoonlijke redenen gaat. Deze beslissing dateert immers van de vorige regeringsperiode.

Minister **Johan Vande Lanotte** (*in het Nederlands*) : De reden voor deze beslissing is bijzonder eenvoudig : ze is gewoon van praktische aard.

Het programma van hulp aan bejaarden wordt momenteel op informaticavlak helemaal vernieuwd. Het nieuwe programma moet absoluut op 1 januari 2001 klaar zijn. Het heeft bijgevolg weinig zin een tussenfaze in te lassen tussen 1 juli 2000 en 1 januari 2001. Dit is trouwens technisch niet mogelijk.

Men suggereerde al een aantal informatici bijkomend in dienst te nemen. Dit is in gegeven omstandigheden echter helemaal niet eenvoudig.

Het uitstel heeft dus geen budgettaire oorzaak. Het is de praktische organisatie die ons tot het uitstel heeft genoopt.

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Ik ben blij dat de beslissing niet werd genomen omwille van budgettaire of persoonlijke redenen. Ik heb begrip voor het bestaan van technische problemen, maar ik vind het moeilijk om dit aan de mensen in kwestie te melden. Er is toch voldoende creativiteit aanwezig om alsnog een oplossing te vinden ? Ik zal dus toch een motie indienen.

Minister **Johan Vande Lanotte** (*in het Nederlands*) : Als u me niet gelooft, kunt u de informatici altijd uitnodigen.

Mevrouw **Greta D'Hondt** (CVP) : Ik betwist uw antwoord niet, maar er moet toch een mogelijkheid zijn om hiervoor oplossingen te vinden.

De **voorzitter** : Ik heb een motie van aanbeveling ontvangen van mevrouw Greta D'Hondt. Deze luidt als volgt :

"De Kamer,

gehoord de interpellatie van mevrouw Greta D'Hondt over de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden

en het antwoord van de vice-eerste minister en minister van Maatschappelijke Integratie,

vraagt de regering :

artikel 163 van de wet van 25 januari 1999 houdende sociale bepalingen, die de invoering van een vijfde zelfredzaamheidscategorie in het stelsel van tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden voorziet met ingang van 1 juli 2000, integraal en onverkort uit te voeren."

Een eenvoudige motie werd ingediend door de heren Jean-Marc Delizée, Jan Peeters, Hans Bonte en Joos Wauters.

Over deze moties zal in een volgende plenaire vergadering worden gestemd.

De bespreking is gesloten.

PARKEERKAART VOOR GEHANDICAPTEN

Vraag van de heer Luc Goutry tot de vice-eerste minister en minister van Begroting, Maatschappelijke Integratie en Sociale Economie over "de speciale parkeerplaat voor gehandicapten" (nr. 381)

De heer **Luc Goutry** (CVP) : De regering neemt zich voor de misbruiken met parkeerkaarten voor gehandicapten aan te pakken. Enkel personen met een handicap vanaf 80 procent zouden nog in aanmerking komen.

Ik ben voorstander van een ernstige controle, al vind ik wel dat men te vaak de nadruk legt op het gratis karakter van de parkeerkaart. Het is eveneens essentieel dat er voor voldoende parkeerplaatsen wordt gezorgd.

Het zou jammer zijn dat nu de indruk zou ontstaan dat de fraude met parkeerkaarten welig tiert en dat er op grote schaal kaarten te gelde gemaakt zouden worden.

Zullen de andere toekenningscriteria dan de 80 procentdrempel al dan niet vervallen ?

Zal de regeling rekening houden met de werkelijke mobiliteitsbeperkingen van gehandicapten ?

Zullen de mentaal gehandicapten met een handicap van meer dan 80 procent ook in aanmerking komen ?

Hoeveel parkeerplaatsen voor gehandicapten, bestaan er ? Zijn er gemeenten waar er geen gratis plaatsen voor gehandicapten zijn ?

Wat is de precieze timing van de hervorming die minister Vande Lanotte voorstelt ?

Minister **Johan Vande Lanotte** (in het Nederlands) : Drie weken geleden verscheen in de krant een bericht dat er bij de discussies over het openbaar vervoer geen aan-

dacht werd besteed aan de gehandicapten. In reactie daarop werd een bijeenkomst belegd, waar over deze problematiek werd gepraat. Ook het probleem van de parkeerplaatsen en -kaarten kwam ter sprake.

Momenteel zijn er 500.000 oude kaarten in omloop. Vanaf 2001 kunnen deze in geen geval meer worden gebruikt, en moeten zij worden vervangen door de nieuwe Europese kaarten. Ik heb dit enkel willen bevestigen en benadrukken.

De discussie wie al dan niet in aanmerking komt, is heel moeilijk. Ik hou me voorlopig aan de huidige regelgeving. Ik wil me echter logisch opstellen : wie recht heeft op een dergelijke parkeerplaats moet er ook kunnen parkeren. Een restrictieve opstelling is dan ook nodig. Een auto die foutief geparkeerd staat op een parkeerplaats van gehandicapten, kan bijvoorbeeld niet worden weggesleept. Een oplossing dringt zich op.

De bezitters van een parkeerkaart voor gehandicapten moeten in de meeste gemeenten ook niet betalen voor hun plaats. Ik ken een aantal gemeenten waar toch moet worden betaald, bijvoorbeeld Blankenberge, hoewel dat niet wordt toegepast. Ik heb de indruk dat ook de gehandicapten baat hebben bij een klare en duidelijke regeling. Het zal echter niet eenvoudig zijn de finesses van het nieuwe stelsel uiteen te zetten, bijvoorbeeld dat in bepaalde gevallen iemand met een grotere handicap, minder rechten heeft dan iemand met een lichtere handicap.

De heer **Luc Goutry** (CVP) : Het gaat hier niet zozeer om de parkeerkaarten op zich, maar om de achterliggende mentaliteit. Gratis parkeerplaatsen leiden zeker niet tot een mentaliteitswijziging van de gehandicapten.

Dit is een interessant debat. Ik zou het nuttig vinden dat deze commissie hierover van mening kan wisselen vooraleer reglementaire beslissingen worden genomen.

De **voorzitter** : Het incident is gesloten.

FINANCIERING VAN INTENSIEVE ZORGEN

– Interpellatie van mevrouw Annemie Van de Casteele tot de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over "de transfers in de ziekteverzekering ten gevolge van de financiering van bedden van intensieve aard" (nr. 97)

– Interpellatie van de heer Jaak Van den Broeck tot de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over "het overblijven van de miljardentransfers van Noord naar Zuid via de financiering van intensieve zorgen" (nr. 113)

Mevrouw **Annemie Van de Casteele** (VU-ID) : De budgettaire scheefftrekkingen die nog altijd blijken te bestaan in de sociale

zekerheid zijn voor een belangrijk deel te wijten aan de financiering van de ziekenhuizen, vooral dan aan de financiering van bedden van intensieve aard. Door een aanpassing van het financieringsstelsel gaat men niet meer de bedden als dusdanig, maar eerder de intensiteit van de zorgen financieren. Dat is op zich een goede zaak. Maar in de praktijk blijkt dit wel enigszins anders te lopen.

In het verleden hebben we altijd al een scheefftrekking van de financiering in de richting van Franstalig België moeten vaststellen. Dit wordt nu bevestigd door een studie van twee artsen van het ASGB.

Op basis van een staal van 60 Vlaamse ziekenhuizen stellen zij vast dat slechts 27 procent van de Vlaamse ziekenhuizen supplementaire financiering krijgt voor intensieve zorg omdat zij in de deciel 7 of hoger zitten voor de waarde van de reanimatieverstrekingen per bezet C-, D- en E-bed.

Zij gaan er dan ook van uit dat de in 1997 vastgestelde wanverhoudingen blijven bestaan : 66,5 procent van de Brusselse en 62 procent van de Waalse ziekenhuizen kregen toen bijkomende financiering, nog versterkt omdat de impact van de zogenaamde pathologiefinanciering steeds groter wordt.

Kan de minister op basis van de verpleegdagprijs 1998 een overzicht geven van het percentage Vlaamse, Waalse en Brusselse ziekenhuizen die in deciel 7 of hoger vallen voor wat betreft de intensieve zorg ? Wat zijn de financiële consequenties hiervan ? Speelt het reeds vroeger vastgestelde, creatieve gebruik van de nomenclatuur hierin een rol ? Heeft de minister hierover reeds adviezen gevraagd ?

Zal hij de financieringswijze aanpassen om scheefftrekkingen te voorkomen ?

De heer **Jaak Van den Broeck** (VL. BLOK) : In de *Artsenkrant* van dinsdag 8 oktober 1999 konden we nogmaals lezen dat Waalse en Brusselse ziekenhuizen zichzelf via de intensieve zorg grondig reanimeren ten nadele van Vlaanderen. Dat de doorgevoerde wijzigingen geen positieve gevolgen hebben, wordt hiermee duidelijk. Zijn de cijfers uit de *Artsenkrant* juist ? Is het juist dat de situatie sinds 1995 niet is veranderd ?

Ik sluit me aan bij de vragen van mevrouw Van de Casteele. Wanneer en hoe zal deze scheefftrekking worden weggewerkt ? Hoe zal het misbruik van de nomenclatuur

worden aangepakt ? Is het geen tijd om objectieve criteria uit te werken voor deze financiering ?

Minister **Frank Vandenbroucke** (*in het Nederlands*) : Het gaat hier in feite om de financiering van de bedden met intensief karakter, waarbij rekening wordt gehouden met het geheel van chirurgische en pediatrie bedden. Dat wordt gemeten via de ZIV-nomenclatuur en de minimale verpleegkundige gegevens (MVG). Op basis van de nomenclatuur wordt een eerste klassemment opgesteld van de reanimatieprestaties. Op basis van de MVG wordt een tweede klassemment uitgevoerd volgens stijgende waarde van de score. Om het systeem te verbeteren werd de MVG als tweede parameter ingevoerd en werd een studie opgezet om nieuwe parameters op te stellen. De resultaten van die studie zullen over enkele jaren kunnen worden ingevoerd. Het ziekenhuis wordt verplicht, als men het voordeel van de bijkomende punten wil behouden, om deel te nemen aan een evaluatieprogramma van de reanimatieprestaties. Deze evaluatie is momenteel aan de gang. Ze wordt georganiseerd door de overlegstructuur tussen de ziekenhuisbeheerders, de geneesheren en de verzekeringsorganismen.

Bovendien heeft de afdeling financiering van de nationale raad voor ziekenhuisvoorzieningen in zijn advies van 30 september 1999 gepreciseerd dat de toekenning van bijkomende punten voor bedden met intensief karakter de mate van intensiteit van de zorg in een ziekenhuis moet weergeven. Ze stelt voor dat het gewicht van de parameter opgesteld op basis van de MVG wordt verhoogd met 20 procent, ten koste van de reanimatieprestaties die hun gewicht tot 80 procent zien terugvallen. Tegelijkertijd stelt de afdeling een berekening op basis van de gemiddelden van de gegevens 1995, 1996 en 1997 voor, teneinde een zekere stabiliteit in de toekenning van decielen op basis van de prestaties te verkrijgen. Het is vanzelfsprekend dat de financiering van het aantal bedden van de erkende intensieve zorgfunctie moet worden verzekerd. Het is mijn bedoeling om, in het kader van de financiering van 2000, de voorstellen van de afdeling financiering over te nemen.

Ik geef nu enkele cijfers. Wat de bedragen van de reanimatieprestaties betreft voor het jaar 1995 zien we voor Brussel 198,8 miljoen, voor Vlaanderen 1.911,1 miljoen en voor Wallonië 1.290,4 miljoen.

Wat het aantal bijkomende punten voor de bedden met intensief karakter betreft zien we volgende cijfers : Brussel 408,27 ; Vlaanderen 4.417,00 en Wallonië 3.046,94.

Wat is hiervan de financiële weerslag : Brussel 256,6 miljoen, Vlaanderen 2.776,2 miljoen, Wallonië 1.915,1 miljoen. Ten slotte wat de verdeling van het definitief budget betreft : Brussel 4.256,8 miljoen, Vlaanderen

35.516,4 miljoen en Wallonië 21.771,3 miljoen. Hiervan vormt de financiering van de bedden met intensief karakter een onderdeel.

Voor de aanpak van het oneigenlijk gebruik en misbruik van de nomenclatuur, verwijs ik naar mijn beleidsnota. Dit probleem moet globaal worden bekeken. De huidige nomenclatuur is om verschillende redenen niet meer in overeenstemming met de realiteit van zorgverstrekking. Ik vind een medische en economische doorlichting van de nomenclatuur dan ook een noodzaak.

De nomenclatuur kan sterk worden vereenvoudigd. De invoering van nieuwe prestaties en technieken moet worden geëvalueerd naar opportuniteit en doelmatigheid. De tarieven moeten worden herzien in functie van hun actuele en verantwoorde kosten. Ik zal de nodige stappen voor deze doorlichting zetten.

Mevrouw **Annemie Van de Casteele** (VU-ID) : Ik betreur dat u andere cijfers geeft dan wat gevraagd werd. Deze zijn niet vergelijkbaar met de cijfers die we van minister De Galan hadden gekregen.

De antwoorden van de minister waren niet geruststellend. De zoveelste studie zal wellicht achterhaald zijn wanneer ze klaar is.

De thans bestaande studies zijn alleszinds niet geruststellend. Zal men eventuele misbruiken bestraffen ?

De Nationale Raad voor het ziekenhuiswezen heeft voorstellen uitgewerkt die gaan in de richting van een financiering op basis van een 80-20- verhouding. Wat is de huidige studie ?

Minister **Frank Vandenbroucke** (*in het Nederlands*) : De huidige studie is 90-10. Wij hebben een reëvaluatie van de reanimatie nodig en een nieuwe financiering van de ziekenhuizen.

Mevrouw **Annemie Van de Casteele** (VU-ID) : De minister zegt in de toekomst de gemiddelden van de vorige jaren te willen gebruiken, maar op die manier zal hij die bestaande scheefte trekking toch betonneren ?

Ik ben het er mee eens dat het oneigenlijk gebruik van de nomenclatuur dringend moet worden aangepakt. Dit zal wel enige tijd vergen, vrees ik.

De heer **Jaak Van den Broeck** (VL. BLOK) : Het zal nog jaren duren vooraleer de scheefte trekkingen rechtgetrokken zullen zijn, zoveel is duidelijk.

De cijfers die de minister citeert, wijken af van de cijfers in de *Artsenkrant*.

Minister **Frank Vandenbroucke** (*in het Nederlands*) : Mijn cijfers zijn de officiële cijfers.

De heer **Jaak Van den Broeck** (VL. BLOK) : Ik stel met tevredenheid vast dat ook de minister pleit voor transparantie in deze problematiek.

De heer **Luc Goutry** (CVP) : Reeds van in 1974 werd de wildgroei in de nomenclatuur opgemerkt. Is het geen hoge tijd een ernstig debat te wijden aan het bepalen van de intensiteit van de zorgen, vastgelegd in de nomenclatuur. Als dit er niet komt, blijft het dweilen met de kraan open.

De heer **Jean-Marc Delizée** (PS) : Het vraagstuk van de transfers kan op verschillende manieren worden aangepakt. Je kan een sector of een deelsector vanuit die invalshoek benaderen, of in een algemener kader plaatsen en zo objectief mogelijk analyseren. Weldra wordt ons het vierde rapport-Jadot ontvouwd. Ik hoop dat we het zonder taboes en in alle openheid zullen kunnen bespreken.

Er zijn geen eenvoudige antwoorden in het uiterst complexe ziekenhuisdossier. Dit probleem mag niet bekeken worden uit het oogpunt van een deelsector maar moet in zijn algemeenheid worden aangepakt.

Men schermt met een soort "egalitair fetisjisme" dat haaks staat op de geest van solidariteit die eigen is aan ons sociaalezekerheidsstelsel met zijn verplichte transfers.

Het jongste rapport-Jadot (1996) toonde aan dat de bestaande transfers tussen Gewesten geobjectiveerd konden worden. Bovendien bleek de discrepantie niet te spelen tussen Noord en Zuid, maar tussen Oost en West, waar de factuur voor gezondheidszorg het hoogst is. Maar goed, het is niet mijn bedoeling het debat hierover nu te openen.

Als er problemen zijn, moeten die geanalyseerd worden, en een en ander moet zo helder en open mogelijk gebeuren. Er moet natuurlijk rekening worden gehouden met bepaalde factoren, zoals het sterftecijfer en sociaal-economische gegevens.

Ik denk dat we de jongste jaren met de verschillende rapporten Jadot naar een grotere transparantie evolueren.

Bovendien wordt het middel aan de hand waarvan we onze sociale zekerheid kunnen ontleden, verfijnd.

In het rapport-Jadot van 1994 werd erop gewezen dat het louter en eenvormig toepassen van de wetgeving vanuit de invalshoek van correcties met de bedoeling de

bestaande verschillen uit te vlakken, op zich niet volstaat.

De aanvullende studie van de KUL en de ULB die in het verslag Jadot van 1995 was verwerkt, beantwoordt aan die bekommernis en meet de theoretische consumptie op grond van objectieve factoren. Ze vestigt de aandacht op de invloed van factoren die de medische consumptie kunnen verklaren volgens een vergelijkbare demarche als die welke werd gevolgd in verband met de responsabilisering van de verzekeringsinstellingen.

Die studie bevat ook belangrijke informatie die de op ongenueanceerde wijze en op grond van ruwe gegevens vastgestelde verschillen aanzienlijk relativeert, zoals de gemiddelde kosten berekend over heel de bevolking.

Wij blijven erbij dat ons socialezekerheidsstelsel op solidariteit moet blijven berusten en dat men het stelsel dat zijn nut heeft bewezen, niet karikaturaal mag beoordelen noch met een apothekersweegschaal mag afwegen.

De **voorzitter** : Ik heb een motie van aanbeveling ontvangen getekend door mevrouw Annemie Van de Casteele.

"De Kamer,

gehoord de interpellatie van mevrouw Van de Casteele over "de transfers in de ziekteverzekering ten gevolge van de financiering van bedden van intensieve aard"

en het antwoord van de minister van Sociale Zaken en Pensioenen,

– stelt vast dat elke poging om de financiering van de ziekenhuizen aan te passen aanleiding geeft tot nieuwe scheeftrekkingen ;

– vraagt de regering de niet-objectiveerbare verschillen in de ziekteverzekering en het oneigenlijk gebruik van de nomenclatuur in ziekenhuizen onverwijld weg te werken en de ziekenhuisfinanciering transparant te maken en de enige structurele hervorming voor te bereiden om deze transfers definitief weg te werken, met name de overdracht van de gezondheidszorgen en de ziekteverzekering naar de gemeenschappen."

Een tweede motie van aanbeveling werd ingediend door de heren Guy D'haeseleer en Jaak Vanden Broeck en luidt als volgt :

"De Kamer,

gehoord de interpellatie van Jaak Vanden Broeck,

gehoord het antwoord van de minister van Sociale Zaken,

vraagt de regering,

– dringende maatregelen te nemen om een einde te stellen aan de miljardentransfers van Vlaanderen naar Wallonië in het algemeen, en deze in het kader van de financiering van de bedden van intensieve aard in het bijzonder,

– de nodige voorbereidingen te treffen om de sociale zekerheid te federaliseren."

Een eenvoudige motie werd ondertekend door Jean-Marc Delizée, Joos Wauters, Jan Peeters en Bruno Van Grootenbrulle.

Over deze moties zal in een volgende plenaire vergadering worden gestemd.

De bespreking is gesloten.

CHRONISCH VERMOEIDHEIDSSYNDROOM

– *Interpellatie van de heer Luc Goutry tot de minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu en tot de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over "het chronisch vermoeidheidssyndroom" (nr. 109)*

– *Vraag van mevrouw Annemie Van de Casteele tot de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over "het chronisch vermoeidheidssyndroom" (nr. 294)*

– *Vraag van de heer Jan Peeters tot de minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu over "het chronisch vermoeidheidssyndroom en de administratieve gezondheidsdienst" (nr. 373)*

De heer **Luc Goutry** (CVP) : We delen de bezorgdheid van de minister voor patiënten met een chronisch vermoeidheidssyndroom (CVS). Het wetenschappelijk onderzoek rond dit syndroom is nog niet afgerond.

De wijze waarop de minister te werk is gegaan heeft me gestoord. De mensen mogen niet worden misleid. Er heerst nog steeds verwarring over de voorgenomen maatregelen. Vandaar mijn interpellatie. Er werden hoge verwachtingen gecreëerd die valse hoop kunnen wekken.

Sommige patiënten denken dat hun kosten in de toekomst volledig zullen worden terugbetaald. Het probleem is te ernstig om valse hoop te creëren.

Wat zult u concreet doen ? Welke initiatieven zult u nemen op het vlak van wetenschappelijk onderzoek ? De minister zou referentiecentra oprichten. Dit zijn echter geen behandelingscentra. De minister moet de verwarring die hieromtrent bestaat uit de wereld helpen.

Hoe kunnen de betrokkenen opnieuw hun baan uitoefenen ? De ziekenfondsen doen niet moeilijk over de zogenaamde progressieve tewerkstelling, de werkgevers daarentegen wel. Werkloosheid is het gevolg. Er is dringend behoefte aan voorlichting en wellicht financiële tegemoetkoming ten aanzien van de werkgevers.

De verwachtingen van de mensen liggen vooral op het vlak van de kosten van de behandeling. Komt er een tussenkomst ?

Het probleem van de erkenning van het chronisch vermoeidheidssyndroom door de overheid is essentieel. Het volstaat niet de ziekte te definiëren en er uitkeringen aan te verbinden. De revaliderende invalshoek verdient de voorkeur.

Welke maatregelen zal de minister concreet nemen ? Wanneer zullen zij van kracht worden ? Welk verband ziet hij met de chronische ziekten in het algemeen ?

Mevrouw **Annemie Van de Casteele** (VU-ID) : We hebben het probleem van het CVS in het verleden nauwgezet opgevolgd in dit Parlement. Alle verenigingen moeten op dezelfde manier bij het beleid betrokken worden.

De minister heeft bepaalde verwachtingen gewekt bij de patiënten. Daartoe moeten er uiteraard voldoende middelen zijn. Sommige maatregelen die werden aangekondigd waren ook al door minister Colla vooropgesteld. Onder meer de oprichting van de Hoge Gezondheidsraad was al aangekondigd door minister Colla. De patiënten verwachten veel op het vlak van arbeidscontracten. Hierover moet snel duidelijkheid komen. Zullen patiënten met CVS als chronisch zieken worden beschouwd ? Is de erkenning van referentiecentra geen Vlaamse bevoegdheid ? Hebt u in dat verband contact opgenomen met de bevoegde Vlaamse minister ? Hoeveel middelen zal de minister uittrekken voor het CVS ?

De heer **Jan Peeters** (SP) : De welwillendheid van de controleartsen van de AGD is niet zo evident als de heer Gouty daarnet suggereerde. Er is meer sensibilisering nodig opdat de ziekte ernstig zou worden genomen. Er rijzen in het bijzonder problemen bij de toepassing en de interpretatie van de regeling "verminderde prestaties wegens ziekte", zoals bepaald in artikel 54 van het KB van 19 november 1998. In theorie is dit een zeer geschikt model voor de benadering van de betreffende ziekte, dat ook in de privé-sector nuttig kan zijn. In de praktijk wordt het echter zeer restrictief toegepast door de AGD-artsen.

Welke initiatieven worden of zullen genomen worden naar de controleartsen van de AGD om hen te sensibiliseren voor de specifieke aanpak van CVS-patiënten ?

Worden er richtlijnen gegeven om artikel 54 minder restrictief toe te passen om aan CVS-patiënten langer gedeeltelijke werkhervatting toe te laten ? Is dit geen typisch voorbeeld van een verantwoord activeringsbeleid waar in het regeerakkoord sprake van is ?

Minister **Frank Vandenbroucke** (*in het Nederlands*) : Wij hebben het niet zozeer over het "statuut" van een patiënt. Bovendien is er geen medische consensus over deze ziekte. Toch moeten we de aandoening ernstig nemen. Daarom wil ik alle betrokken organisaties contacteren.

Over het CVS bestaat nog geen medische consensus, noch inzake de diagnose noch inzake de behandeling. Ook bestaat er weinig begrip tegenover deze ziekte. Ik wil deze aandoening wel ernstig nemen en voortgaan op de initiatieven van de vorige regering. Zo wordt bij de Hoge Gezondheidsraad een CVS-werkgroep opgericht precies om tot een medische consensus te komen inzake diagnose en behandeling. De aanbevelingen van die werkgroep zijn belangrijk voor de werking van de CVS-referentiecentra. Deze centra werken wel met contracten met het RIZIV en laten een multidisciplinaire zorg en financiering toe. Daardoor kan ook de medische expertise worden bijeengebracht.

Hoeveel centra er precies nodig zijn, is nog niet vastgesteld. Daarvoor wil ik eerst wachten op de aanbevelingen van de CVS-werkgroep bij de Hoge Gezondheidsraad.

De negatieve ervaringen van sommige CVS-patiënten met controleartsen moeten ernstig worden genomen. De inspanningen om deze controleartsen te informeren en te sensibiliseren moeten daarom worden voortgezet. Het is echter belangrijk dat er uniforme richtlijnen worden opgesteld voor de evaluatie van arbeidsongeschiktheid.

Pas zodra een medische consensus is bereikt omtrent CVS zal de medisch-technische raad zijn opdracht volledig kunnen vervullen.

De bestaande RIZIV-wetgeving laat toe dat CVS-patiënten arbeidsongeschikt worden verklaard.

Aan CVS-patiënten wordt aangeraden om actief te blijven op de arbeidsmarkt. Dat is een goede reden om ook binnen de ziekte-uitkeringen de inactiviteitsgevallen te verminderen. Er bestaat nu al een formule van progressieve tewerkstelling. Hoe dit nog beter geregeld kan worden, moet verder worden onderzocht.

Wat de specifieke vragen van mevrouw Van de Casteele betreft, kan ik het volgende antwoorden.

Ten eerste, de diverse maatregelen – met name de revalidatieovereenkomsten met referentiecentra, de werking van de controleartsen, de wetgeving in verband met de ziekte-uitkeringen en de progressieve tewerkstelling – die ik zonet heb toegelicht, vallen volledig binnen de federale bevoegdheden.

Op de tweede vraag kan ik stellen dat de financiering van de aangekondigde referentiecentra nog niet concreet is uitgewerkt.

Ik onderzoek momenteel of deze centra aansluiting kunnen vinden bij de reeds vijf bestaande referentiecentra voor neuromusculaire aandoeningen. Of deze centra effectief in te schakelen zijn ook voor CVS, zal mee het budgettaire impact bepalen.

Hoe dan ook is er een budgettaire ruimte om, in het kader van een betere zorg voor chronisch zieken, te komen tot een betere zorg. Voor 2000 is er een extra-budget van 1 miljard frank uitgetrokken voor meer en betere maatregelen ten gunste van de chronisch zieken.

Minister **Magda Aelvoet** (*In het Nederlands*) : Wij hebben het overleg in het kader van de Hoge Gezondheidsraad nieuw leven ingeblazen. De antwoorden van de Administratieve Gezondheidsdienst tonen aan dat ook hun houding tegenover CVS zeer humaan is, in weerwil van wat de heer Peeters beweert. Ik ben daarom sterk geïnteresseerd in zijn concrete gegevens. De AGD zelf stelt dat men gewoonlijk 3 tot 4 kalendermaanden van halve dagprestaties toekent. Meer precies werden er sinds 1 januari 1999 67 aanvragen voor verminderde prestaties ingediend. Er werden in totaal 181 kalendermaanden toegekend. Daarvan was er slechts 1 van een CVS-patient, die 90 kalenderdagen toegewezen kreeg.

Ik blijf er evenwel van overtuigd dat er een lacune is inzake sensibilisering. Op de Ministerraad van vrijdag zal de kwestie dan ook worden behandeld met het oog op samenwerking tussen de betrokken ministers.

De heer **Luc Goutry** (CVP) : Ik twijfel niet aan de goede bedoelingen van de ministers. Zij mogen echter geen valse hoop wekken. Zou het niet nuttig zijn om in deze commissie een hoorzitting te organiseren over het syndroom ? Ik zal dan ook een motie van aanbeveling indienen naar aanleiding van mijn interpellatie.

Mevrouw **Annemie Van de Casteele** (VU-ID) : Deze problematiek moet eerst nader worden onderzocht door het Parlement, voordat de regering verdere initiatieven neemt. De minister moet voorzichtig zijn met de plaats waar de referentiecentra werden opgericht. We mogen geen gemeenschapsbevoegdheden op federaal vlak brengen. Via de financiering is er een permanente recu-

peratie door de federale overheid. Ik sta achter het initiatief van de referentiecentra.

Minister **Frank Vandenbroucke** (*In het Nederlands*) : Ziekteverzekering en Volksgezondheid zijn federale bevoegdheden. Als men die goed wil beheren, kan men zich niet beperken tot het uitdelen van geld, maar moet men de gezondheidszorg zelf ter sprake brengen. En dan krijgt men het verwijt dat men zich op het terrein van de communautaire bevoegdheden begeeft. Verkiest men verder te werken binnen de traditionele structuren in de plaats van een goed beheer te voeren ?

Mevrouw **Annemie Van de Casteele** (VU-ID) : Coherente bevoegdheidspakketten zijn het enige antwoord op dit probleem.

De **voorzitter** : Laten we dit overigens zeer interessante onderwerp niet nu behandelen.

De heer **Jan Peeters** (SP) : Ik ben blij dat de minister voor de AGD nog een controletaak weggelegd ziet. CVS is een chronische aandoening die lang aansleept. De genoemde periode van twee of drie maanden is dus niet voldoende. De AGD kan in dit verband verdere initiatieven nemen.

De **voorzitter** : De heer Luc Goutry heeft een motie van aanbeveling ingediend. Deze luidt als volgt :

De Kamer,

gehoord de interpellatie van Luc Goutry over het chronisch vermoeidheidssyndroom

en het antwoord van de minister van Sociale Zaken en Pensioenen en de minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu,

– vraagt de regering dat er dringend precieze middelen zouden worden vastgelegd voor het wetenschappelijk onderzoek in verband met CVS ;

– de Medisch-Technische Raad bij de Dienst Uitkeringen van het RIZIV, opgericht bij de sociale programmawet van 22 februari 1998, met als doel het vastleggen van uniforme standaarden en procedures voor de evaluatie van de arbeidsongeschiktheid, zo snel mogelijk zou worden samengesteld en het CVS als de eerste aandoening op de agenda zou worden geplaatst ;

– specifieke referentiecentra voor opvang en begeleiding van CVS-patiënten en hun familie zouden worden erkend en precieze middelen zouden krijgen voor onderzoek en behandeling ;

– specifieke referentiecentra voor alle chronische aandoeeningen zouden worden opgericht met betrekking tot de verdere inspanningen die op dit vlak dienen te gebeuren."

Een eenvoudige motie werd ondertekend door de heren Bruno Van Grootenbrulle, Jean-Marc Delizée, Dirk Pieters, Joos Wauters en mevrouw Yolande Avontroodt.

Over deze moties zal in een volgende plenaire vergadering worden gestemd.

De bespreking is gesloten.

MODERNISERING VAN DE SOCIALE DOCUMENTEN

Vraag van de heer Bruno Van Grootenbrulle tot de minister van Sociale Zaken en Pensioenen en tot de vice-eerste minister en minister van Werkgelegenheid over "de verdere modernisering van de sociale documenten" (nr. 220)

De heer **Bruno Van Grootenbrulle** (PS) : Het regeerakkoord besteedt ruime aandacht aan de rationalisering van de administratieve formaliteiten. Beoogd wordt de bedrijfswereld een duwtje in de rug te geven en de werkgelegenheid aan te zwengelen. Zo is er bijvoorbeeld uitvoerig sprake van het "eenheidsloket".

Ook wat het "sociale beheer" betreft, moet het de bedrijven gemakkelijker worden gemaakt, al wordt daar in het regeerakkoord niet uitdrukkelijk naar verwezen.

De vorige regering heeft de grondslag gelegd voor een algemene modernisering die moet uitmonden in de invoering van de multifunctionele aangifte en een grondige herziening en vereenvoudiging van de informatiestromen tussen bedrijven en socialezekerheidsinstellingen mogelijk moet maken.

De kwalijke gevolgen van die inflatoire waterval van geheel los van elkaar staande documenten, aangiften en controles zijn genoegzaam bekend : een veel te logge loonadministratie, documenten die elkaar overlappen, uiteenlopende instructies, enz. De stortvloed van complexe en ongecoördineerde bepalingen werkt tevens sociale fraude in de hand en ondermijnt de opdracht van de RZS.

De multifunctionele verklaring is bedoeld om de gegevens over werk, bezoldiging en arbeidsduur eenmalig te verzamelen. "Eenmalig" in die zin dat de werkgever de informatie over een feit slechts éénmaal moet geven omdat ze bij de RSZ of de RSZPPO wordt gecentraliseerd en rechtstreeks ter beschikking wordt gesteld van andere instellingen via het net van de Kruispuntbank.

Het invoeren van de "onmiddellijke aangifte bij indienstneming" vormt het eerste deel van de multifunctionele verklaring. Bepaalde gegevens – zoals het begin en het einde van een arbeidsrelatie – zijn van blijvende aard en moeten onmiddellijk aan de sociale instellingen worden gemeld. Evolutieve gegevens daarentegen hebbenniet dezelfde betekenis voor de diverse sectoren van de sociale zekerheid. Dit is het tweede deel of de "periodieke aangifte". De kwantitatieve vereenvoudiging moet gepaard gaan met een kwalitatieve vereenvoudiging. Het eenmalig vragen van informatie impliceert dat de periodieke gegevens maximaal worden gestandaardiseerd. Er is dus gewerkt aan het vereenvoudigen en harmoniseren van de noties "referentieperiode", "(gelijkgestelde) arbeidstijd", "loon", enz.

De "periodieke aangifte" wordt verplicht voor alle werkgevers en alle instellingen zullen er op een gecontroleerde wijze toegang toe krijgen.

Door de sociale documenten op die manier te beheren kunnen veel negatieve gevolgen worden voorkomen. Het elektronisch doorzenden van één multifunctionele verklaring maakt het tijdrovend lezen van allerhande instructies overbodig. Door de onmiddellijke aangifte bij indienstneming te veralgemenen kunnen statistieken worden gemaakt over de evolutie van de werkgelegenheid, de budgettaire raming van de sociale zekerheid en het bestrijden van het zwartwerk. De "ontvangsten"-zijde van de sociale zekerheid zal volledig veranderen.

Hoe ver is men in dat dossier gevorderd ? De onmiddellijke aangifte bij indienstneming is van toepassing in de bouwsector, het personenvervoer en de uitzendarbeid. Hoe kijkt men tegen die maatregel aan ? Is er een tijdschema vastgesteld voor de uitbreiding van het toepassingsgebied ervan en de invoering van de periodieke aangifte ?

Minister **Frank Vandenbroucke** (*in het Frans*) : De regering hecht veel belang aan de vereenvoudiging van de administratieve formaliteiten van de ondernemingen, inzonderheid op het stuk van de sociale zekerheid.

Wij stellen vandaag vast dat wanneer een werkgever een werknemer in dienst neemt, hij dat meldt aan verscheidene socialezekerheidsinstellingen, waaronder de instelling die bevoegd is inzake kinderbijslag, het fonds voor het vakantiegeld, de bevoegde verzekeringstelling inzake arbeidsongevallen, enz. De werkgever is tevens verplicht de RSZ om de drie maanden gegevens in verband met het loon en de arbeidsduur van zijn werknemers toe te zenden. Wanneer zich sociale risico's voordoen, zoals werkloosheid of arbeidsongeschiktheid, vragen die instellingen de betrokkenen en/of werkgever dezelfde gegevens met betrekking tot het loon en de arbeidsduur.

Teneinde de formaliteiten voor werkgevers te vereenvoudigen werd beloofd een multifunctionele aangifte in te stellen. Met die aangifte zou een onmiddellijke aangifte bij indienstneming en een periodieke aangifte van de gegevens inzake het loon en de arbeidsduur worden ingevoerd, waardoor een groot aantal aangifteformulieren en inlichtingensteekkaarten kunnen worden afgeschaft. Dat veronderstelt echter een harmonisering van de begrippen op het stuk van de sociale zekerheid. (*Verder in het Nederlands*)

De onmiddellijke aangifte van tewerkstelling bestaat reeds in de bouwsector, de sector van het personenvervoer en de interimsector. Een en ander werd voorbereid in de gemengde werkgroep "Modernisering voor het Beheer van de Sociale Zekerheid". Deze werkgroep hervat op mijn verzoek weldra haar werkzaamheden. Ook de verdere voorbereidende procedure werd door mij reeds opgestart : de ontwerpen van besluit met betrekking tot de harmonisering van de begrippen, de referteperiode en het loonbegrip waarover nog gediscussieerd wordt in de Nationale Arbeidsraad, zijn klaar. De vraag die nog open blijft, is of de veralgemening van de onmiddellijke aangifte moet samenvallen met de definitieve regeling van de betrekkingen met de overheidsbesturen bij de overgang naar de Euro. Deze belangrijke uitdaging is volgend jaar aan de orde.

De heer **Bruno Van Grootenbrulle** (PS) : Het stemt mij tot tevredenheid dat de minister de inspanningen van de vorige regering wil voortzetten.

De **voorzitter** : Het incident is gesloten.

EPIDERMOLYSIS BULLOSA

Vraag van de heer Jo Vandeurzen tot de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over "epidermolysis bullosa" (nr. 236)

De heer **Jo Vandeurzen** (CVP) : De afgelopen legislatuur is er heel wat te doen geweest over zeldzame aandoeningen en de tussenkomst van het Bijzonder Solidariteitsfonds bij de financiering van niet-terugbetaalde verzorgingsproducten of geneesmiddelen. Vooral de traagheid in de behandeling van de dossiers was een veel gehoorde klacht. De wet houdende sociale bepalingen van 25 januari is hieraan tegemoet gekomen door enerzijds te voorzien in een versnelde procedure met betrekking tot geneesmiddelen en anderzijds een delegatie van beslissingsbevoegdheid binnen het College van geneesheren-directeurs. Toch klagen patiënten nog steeds over de grote vertragingen waarmee het Bijzonder Solidariteitsfonds tussenkomt in de terugbetaling van bepaalde kosten.

Hoe ver staat het met de uitvoering van artikel 25 § 6 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, zoals gewijzigd door de wet van 25 januari 1999 houdende sociale bepalingen ?

Wat zijn momenteel de afhandelingstermijnen van aanvraagdossiers ?

Het regeerakkoord voorziet daarenboven in een uitbreiding van de opdrachten van en van de modaliteiten waarop het Bijzonder Solidariteitsfonds tussenkomt, die het mogelijk moet maken in te spelen op buitengewone ernstige problemen en deze sneller oplossen. Naast de vraag hoe u deze uitbreiding van de opdrachten ziet, rijst in het bijzonder voor EB-patiënten de vraag hoe het Bijzonder Solidariteitsfonds sneller kan tussenkomen. Wat zijn uw plannen en timing terzake ?

Minister **Frank Vandenbroucke** (*in het Nederlands*) : De dossiers die behandeld worden door het Bijzondere Solidariteitsfonds moeten snel worden afgehandeld. De kosten zijn immers vaak erg hoog.

Tussen 1 januari en 31 augustus 1999 werden 10 dossiers in verband met EB behandeld door het College van geneesheren-directeurs.

De kosten bedroegen 1,206 miljoen frank. In 1998 ging het om een bedrag van 1,227 miljoen frank. De gemiddelde behandelingsduur bij het Riziv bedroeg 34 dagen.

Het uitvoeringsbesluit bij artikel 25, § 6, van de gecoördineerde wet inzake geneeskundige verzorging en uitkeringen werd op 19 juli 1999 door het Riziv goedgekeurd.

Het ontwerp wordt thans voor advies aan de Raad van State voorgelegd.

Het betrokken besluit bepaalt dat de opdrachten van het College van geneesheren-directeurs die betrekking hebben op tegemoetkomingen door de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging ten voordele van individuele rechthebbenden voor verstrekkingen in het kader van het Bijzonder Solidariteitsfonds, geldig worden uitgevoerd door een afzonderlijk optredend lid van het College op voorwaarde dat het College toeziet op de eenvormigheid van de aldus genomen beslissingen. In geen enkel geval kan de beslissingsbevoegdheid exclusief uitgeoefend worden door een lid dat tewerkgesteld is bij de verzekeringsinstellingen waarbij het individu is aangesloten.

Ik zal toezien op de snelle publicatie van het besluit.

Voorts zullen voorstellen tot een verdere aanpassing van de procedure in de programmawet worden opgenomen.

De zorg om de chronisch zieken houdt immers ook goede procedures in.

De heer **Jo Vandeurzen** (CVP) : Het verzekeringscomité zou in juli een advies hebben gegeven.

Minister **Frank Vandenbroucke** (*in het Nederlands*) : Ik heb ook advies gevraagd aan de Raad van State en hoop dat voor Kerstmis te ontvangen.

De **voorzitter** : Het incident is gesloten.

VERPLICHTE AANSLUITING BIJ DE AANVULLENDE VERZEKERING

– *Vraag van mevrouw Yolande Avontroodt tot de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over "de verplichte aansluiting van de sociaal verzekerden bij aanvullende verzekeringen aangeboden door ziekenfondsen" (nr. 255)*

– *Vraag van mevrouw Annemie Van de Casteele tot de minister van Sociale Zaken en Pensioenen over "de solidaire hospitalisatieverzekering van de Franstalige christelijke ziekenfondsen" (nr. 367)*

Mevrouw **Yolande Avontroodt** (VLD) : Mijn vraag betreft het verplicht karakter van de bijkomende verzekeringen. Dat lijkt een oneigenlijk gebruik van het recht van ziekenfondsen om aanvullende verzekeringen aan te bieden. Zo bieden de christelijke ziekenfondsen in Wallonië op een vrij agressieve manier bijkomende hospitalisatieverzekeringen aan. Voor enkele jaren werd de koppelverkoop bij wet verboden. Daartegen was er toen weerstand vanuit de hoek van de ziekenfondsen.

Het wordt tijd dat hierover duidelijkheid wordt gebracht. Binnen de ziekenfondsen zou er een afspraak zijn voor de heffing van een vrijwillige bijdrage.

Weet u of in dit verband aan risicoselectie gedaan wordt ? Volgens mijn gegevens is dit wel degelijk het geval.

Wat is de houding van de minister ten aanzien van ziekenfondsen die hun leden verplichten aan te sluiten bij aanvullende verzekeringen ?

Wat is de houding van de minister ten aanzien van de praktijk van de ziekenfondsen die de verplichte verzekering koppelen aan een verplichte aanvullende verzekering ? In de nieuwe Vlaamse zorgverzekering wordt koppelverkoop uitdrukkelijk verboden. Hoe kan een en ander met elkaar worden verzoend ?

Mevrouw **Annemie Van de Casteele** (VU-ID) : De toemiddende concurrentie tussen privé-verzekeraars en zie-

kenfondsen in de aanvullende verzekering wordt vertekend door de aanwezigheid van de laatst genoemden in het beheer van het systeem.

Zo bieden de Franstalige Christelijke Mutualiteiten sinds kort een hospitalisatieverzekering aan via de aanvullende verzekering. Iedereen betaalt dezelfde bijdrage met het oog op de terugbetaling van ziekenhuiskosten. Voor Brussel zal het van de taalkeuze afhangen of men in aanmerking komt.

Ondermijnt dit niet het systeem van onze ziekteverzekering dat vooral op solidariteit is gebaseerd ?

Kunnen ziekenfondsen die dergelijke aanvullende verzekeringen aanbieden nog op een objectieve manier mee beslissen over wat in het verplicht verzekeringspakket wordt opgenomen ?

Zullen bij het afsluiten van conventies met ziekenhuizen sommige ziekenfondsen niet bevoordeeld zijn, gezien de banden die er kunnen bestaan ?

Evolueren we op termijn niet naar een systeem waarbij leden van fonds veranderen naargelang de leeftijd en de risico's die ze lopen ? Wat is dan nog de reden voor de ideologische binding van de ziekenfondsen in ons verzulde systeem ?

De Landsbond van Christelijke Mutualiteiten bevestigt dat de verschillende omgevingen en de verschillende evolutie in beide gemeenschappen leiden tot verschillende keuzes. In Brussel loopt de invoering van deze verzekering vooruit op de splitsing van de ziekteverzekering. Andere dossiers zoals de Vlaamse zorgverzekering zullen evengoed die keuzes aanbieden. Moet de keuzevrijheid hier compleet zijn ? Hoe zullen de Brusselaars hierover geïnformeerd worden ?

Minister **Frank Vandenbroucke** (*in het Nederlands*) : De wet van 6 augustus 1990 betreffende de ziekenfondsen laat dat soort initiatieven toe. Luidens artikel 43bis van deze wet kunnen ziekenfondsen die deel uitmaken van eenzelfde landsbond, bepaalde diensten samen organiseren, of groeperen in een nieuwe entiteit. Dit verhoogt de solidariteit in het kader van de hospitalisatieverzekering binnen de aanvullende verzekering. Dit initiatief doet geen afbreuk aan de idee van solidariteit. Het basispakket van deze verplichte ziekteverzekering moet wel zoveel mogelijk alle kosten dekken. Het budget dat daartoe moet worden toegekend aan de ziekteverzekering, moet dan ook hoog genoeg zijn.

De ziekenfondsen pogen met hun initiatieven zoveel mogelijk tegemoet te komen aan de hoge kosten van de leden. Dit behoort tot de missie van de ziekenfondsen.

De ziekenfondsen vragen echter dat zoveel mogelijk wordt opgenomen in het verplichte pakket.

Een en ander is niet in strijd met de wet op de ziekenfondsen.

De wet bepaalt dat de ziekenfondsen moeten meewerken aan de uitvoering van de verplichte ziekteverzekering en dat ze bovendien een rol moeten spelen als sociaal verzekeraar.

Conventies tussen ziekenhuizen en ziekenfondsen bestaan reeds, bijvoorbeeld rond de hoogte van bepaalde supplementen. De plafonnering bracht tariefzekerheid. De overheid volgde : er kwamen meer financiële middelen en een nieuwe reglementering.

In het beheer van de verplichte ziekteverzekering zijn de ziekenfondsen loyaal. In de aanvullende verzekering bieden zij diensten met betrekking tot de niet zo noodzakelijke diensten waaraan hun leden nood hebben. Daaruit ontstaat een concurrentiestrijd ten voordele van het individu.

De Landsbond van de Christelijke Mutualiteiten heeft een maatschappij van onderlinge bijstand (MOB) opgericht die een aanvullende hospitalisatieverzekering aanbiedt. Deze MOB wil aan elke Franstalige die dienst aanbieden. Men heeft gevraagd dat ook de Nederlandstalige federaties zich daarbij aansluiten. Deze waren niet geïnteresseerd.

De wet op de ziekenfondsen laat toe om verschillende diensten aan te bieden op basis van objectieve criteria. Ik heb aan de Raad van de Controledienst gevraagd of de taalkeuze als een objectief criterium moet worden beschouwd. Deze Raad heeft dat eenparig verworpen.

De diensten die de ziekenfondsen en de landsbonden van ziekenfondsen mogen organiseren worden afgebaand door de Ziekenfondswet van 6 augustus.

Zoals reeds gesteld is hun belangrijkste taak de medewerking aan de uitvoering van de verplichte verzekering. Daarnaast hebben zij in het kader van de aanvullende verzekering ook een functie van sociaal verzekeraar en kunnen zij risico's dekken die niet of slechts gedeeltelijk

door bovenvermelde verplichte verzekering ten laste genomen worden.

Dat is trouwens een voorwaarde voor de ziekenfondsen om rechtspersoonlijkheid te krijgen. De diensten waarover het hier gaat, staan in de statuten van het ziekenfonds, evenals de modaliteiten die ermee verbonden zijn. Sommige aanvullende diensten zijn verplicht voor de leden, op grond van de solidariteit. Wie niet wenst deel te nemen, kan naar een ander ziekenfonds overgaan of bij de Hulpkas aansluiten.

Een recent arrest van het Hof van Beroep bevestigt dat de ziekenfondsen terzake niet onder de wet van 14 juli 1991 op de handelspraktijken vallen. De koppeling van verplichte aanvullende verzekering is dus geen koppelverkoop. Voor de nog op te richten zorgkassen voor de zorgverzekering geldt dat wel.

Mevrouw **Yolande Avontroodt** (VLD) : Het verbod op koppelverkoop kan alleen gelden voor de medische zorg. Het verbod werd echter in het algemeen ingesteld om te vermijden dat er negatieve concurrentie zou zijn. Of het gaat om medische zorg of niet, is weinig belangrijk. Wordt er aan risicoselectie gedaan ?

Minister **Frank Vandenbroucke** (*in het Nederlands*) : Ik heb daarover onvoldoende gegevens.

Mevrouw **Yolande Avontroodt** (VLD) : Kan aan leden die weigeren de aanvullende verzekering af te sluiten, worden geweigerd om de verplichte verzekering aan te gaan ?

Mevrouw **Annemie Van de Casteele** (VU-ID) : Het basispakket van de verplichte verzekering moet voldoende ruim zijn. Reizen naar Lourdes horen daar niet bij. Ons systeem van ziekenfondsen evolueert meer en meer naar een commerciële activiteit.

Kan u ons het advies van de Raad in verband met het taalonderscheid bezorgen ?

De **voorzitter** : Het incident is gesloten.

– *De commissievergadering wordt gesloten om 17.10 uur.*